

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Jeg vil i Anledning af det ærede Medlem Hr. Zahles Bemærkning sige, at det er ufatteligt for mig, at han kan mene, at en Strid, der efter lang Tids Rasen ender med en Voldgiftsafgørelse — som jo unægtelig er en bedre Afgørelsesmaade end den gammeldags, da man ikke kendte Voldgift — ikke skulde efterlade Bitterhed. Dette vilde dog være ganske utroligt. Hos den Part, der har bibragt sig selv og sit Folk den Opfattelse, at de paa dette Landomraade har hidtil uanede Rettigheder, vil det, naar de efter lang Tids Agitation ikke faar Medhold hos Voldgiftsretten — og jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Zahle i, at det vil de ikke faa — efterlade Bitterhed, idet de efter deres Opfattelse vil mene, at der er begaaet en Uret imod dem. Det er mig ufatteligt, at det ærede Medlem ikke kan indse dette. Jeg har, som jeg sagde før, været Vidne til saa mange Voldgiftsafgørelser, og næsten altid efterlader de i adskillig Tid derefter Bitterhed. Dette gælder i de smaa Forhold, og jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være syndeligt bedre i store og nok saa alvorlige Angiggender som det foreliggende, idet man jo ved, at en stor Del af den norske Nation i lang Tid har været optaget af denne Strid, og mange desværre optaget af at undergrave Tilliden til og Venskabsfølelsen overfor Danmark. Forhandlingsvejen er utvivlsomt i denne Sag som i Sager i al Almindelighed den sikreste og bedste og den, som lettest fører til en Afgørelse, der ikke efterlader noget af det, som man har Grund til at bede sig fritaget for.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde nogle Bemærkninger til mig. Jeg har nok lagt Mærke til, at naar alt andet glipper, plejer det at være galt med min Tone, og det var det ogsaa denne Gang; men derom tror jeg Diskussionen maa ophøre, thi om Tonen kan man ikke diskutere. Jeg henstiller til det ærede Medlem, om han for Alvor tror, at hans Tone nogen Sinde er tiltalende. — Med Hensyn til Nødvendigheden af Udvalgsbehandling sagde det ærede Medlem saadan noget som, at vi skulde lytte til, hvad man har erfaret paa Grønland. Jeg erkender, at hvis man fra Vestgrønland kan give Vink med Hensyn til Østgrønland, er det naturligvis udmærket; men jeg har ikke megen Tro paa, at Eskimoerne, der har levet deres Liv paa Vestgrønland, kender saa overmaade meget til Forholdene paa Østgrønland. Der er natur-

ligvis nogle Forskere, nogle søfarende og andre, som har et vist Kendskab til Tingene, og deres Mening har vi ogsaa faaet overbragt i et Par Hundrede Skrivelser, som jeg er fortrolig med; men at faa de Indvendinger, af hvilke de fleste bunder i Misforstaaelser, fremsat nogle Gange endnu, tror jeg ikke er nødvendigt for de Medlemmer, som kommer til at sidde i dette Udvalg, saa nogen som helst Nødvendighed for Nedsættelsen af et Udvalg synes jeg ikke er paavist. Men jeg forstaar paa de to hidtilværende Regeringspartier, at de er enige om at finde sig i den Skæbne, at Sagen skal i Udvalg, og Gud bevares, vi andre kan ikke godt være mere kongeligssindede end Kongen selv.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Maa jeg først sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, at jeg har aldrig stræbt saa højt, at jeg har tænkt at skulle naa til, at min Tone skulde være behagelig for Socialdemokraterne.

Til det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, som udtalte, at der kunde intet nyt fremføres i denne Sag, vil jeg sige: Hvorfra ved det ærede Medlem det? Det er dog, forekommer det mig, en dristig Paastand. Jeg har nævnt forskellige Ting, som ikke foreligger i Sagen, og som jeg kunde ønske skal foreligge i Sagen. Det ærede Medlem Hr. Stauning var jo selv inde paa, at man maaske kunde faa noget nyt at vide fra Vestgrønland. At hans Forudsætning, at den vestgrønlandske Befolkning aldrig skulde komme om paa Østgrønland, ikke er rigtig, skal jeg blot lige nævne.

Hvad angaar Voldgiften, ser jeg saaledes derpaa, at man, hvis man gennemfører Traktaten, vil skabe langt mere Mulighed for Konflikt og for deraf følgende Voldgiftsafgørelser, end hvis man ikke tager den. Jeg tror overhovedet ikke paa — og det er en af Grundene til, at vi ønsker denne Traktat nøje overvejet —, at den vil skabe en Bedring mellem det danske og det norske Folk.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Zahle har Ordet for en kort Bemærkning.

Zahle: Det ærede Medlem Hr. Stauning er stadig af den Opfattelse, at det vil afføde varig Bitterhed mellem Norge og Danmark, hvis en Voldgiftskendelse skulde blive afsagt om dette Spørgsmaal. Jeg maa